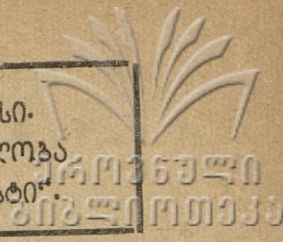

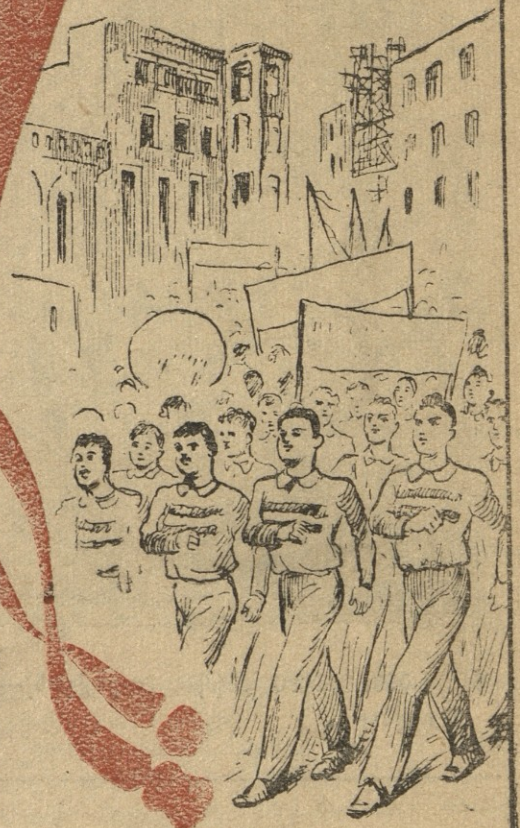
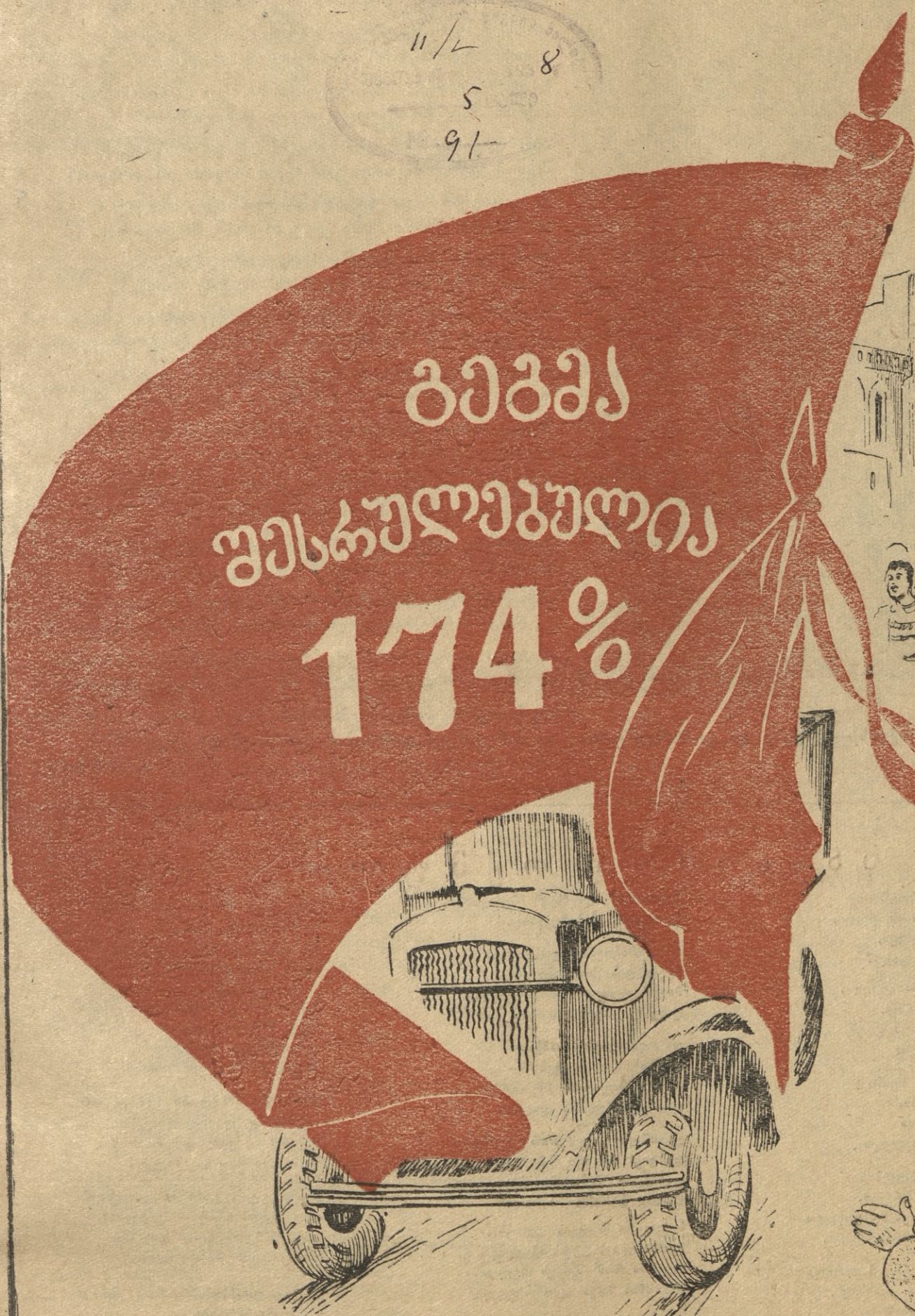
№ 8. 1948 წ.
ბამოცემის წელი XXV.
ფასი 2 მან.

ნიანბი

თბილისი.
ბამოცემლოზა
„კომუნისტი“

11/4 8
5
91

წინასამაისო შეჯიბრების შემდეგ

ნახ. ი. კოქიაშვილისა

- ნეტავ რომელმა მხატვარმა გააფორმა ეს მანქანა?
- მხატვარი რა უფაშია, ეს მანქანა ქარხნის მთელმა კოლექტივმა გააფორმა!

ამერიკელი ძი(ძ)ა (თურქეთს)—შეიტკბე და გაიზარდე გამო-
მადგებიო...
მ. სენიაშვილი

ყურცანცალამ ნაცრისფერმა, ტყისპირს ქოხე დაშენდა...
არემარე, კარმიდამო, ბოსტან-ბაღით დაამშენა.

ღღე და ღამე ტრიალებდა, შრომით შუბლი დაჰლაროდა.
თავის ნაშრომს, ნარგავ-ნათესს უვლიდა და დაჰზაროდა...

ერთხელ, დილით, წვერცანცარა ნისლა ვაცი დაეწვია,
ბალის პატრონს თხის სტუმრობა გაეხარდა, ცას ეწია;

სტუმარმა სთქვა:—მართლაც კარგი ბაღი გაგიშენებია,
მაგრამ ძმაო, მისი მოვლა ცუდად დაგიჩემებია...

აბა, შენც ამ სტაფილოს, რა ქორფა და რა კარგია,
მაგრამ აგერ, ამ კომბოსტოს ფერი როგორ დაჰკარგვია?!

ეს ფოთლები ზედმეტია, ფრთხილად უნდა მოაცალო,
ამას შევკვამ, შემდეგშიაც ვეცდები რომ მოვიცალო!

მეორე დღეს ტურცმაცუნას ახლა ლორი ეწვია,
სთქვა:—შინდოდა ვით მეგობარს—სიკეთე გამეწვია,

რადგან ვხედავ, შენ მებაღედ არ გივარგა პირია,
ვერ ხედავ ამ ძირნაყოფას აოშვა რომ სჭირია?

ამ სიტყვებზე გაჰკრა დინგი, გადათხარა ფართობი
და ხრამუნი უწყო ერთად ჰარხალსა და კართოფილს.

შემდეგ, როცა ყურწყაპუნამ სარჩო მთლად მოიწია,
ახლობელი მეზობლები ორივე ძოიწვია...

წვერცანცარამ ასე უთხრა:—როგორ არა გრცხვენია?
ეს ბოსტანი, ბიძიკონა, ნახევარი ჩემია!!

დინგიანმაც დაუმბატა:—რას კადრულობ ყურცქვიტა?
ღრუტუნია ამ ბაღ-ბოსტანს შენზე ნაკლებ უვლიდა?

დატრიალდნენ „მზრუნველები“ მასპინძელს არც აცალეს
და წლის სარჩო, ნამდვილ პატრონს... პირში გამოაცალეს!

თხის და ლორის საქციელი, გულს გვხვდება და გვალონებს,
ეს იგავი,—მოდალდე „სტუმრებს“ ხომ არ გვაგონებს,—

სხვის ოჯახში ნამდვილ პატრონს როლს ძალად რომ უცვლიან
და ძარცვას და დამონებას „დახმარებად“ უთვლიან?

კ. გელათელი

ს ა მ ა ი ს ო ღ თ ქ მ უ ლ ი

პირველ მაისის სახობო
ლექსის თქმა თვითონ მეწადა,
ნიანგმაც ეს დამავალა,
მაშ რაღასათვის მეცადა?

გულში ხალისი მოზღვადა,
შუქი ჩამოდგა ჰიატად,
წერას ვიწყებდი, რომ უცებ
ეს ფიქრი ამეკვიატა:

პირველ მაისის ზეიმი
დიხაც დიდებულია,
მისი ხალისით ანთია
ყველა მშრომელის გულია,

დიად საბრძოლო ძალების
დარაჰმვის დღეა ნათელი,
რომ მთელ მსოფლიოს მტაცებელთ
ხროვას მოვესწროთ გათელილს.

ამ ბრწყინვალე დღეს, ამ თარიღს
ჩვენა ვწვიმობთ და გვახსოვს,
თუ მისმა დაკანონებამ
რა ნეტარებით აგვაგვსო.

მაგრამ თვით ოკრი მაინიც
ხომ ზეიმი მბრწყინავი,
თარიღი, როცა სამარეს
ჩავდეთ ფაშიზმი—მღრინავი,

როცა შიტლერის ურდოთა
უკანასკნელი ჯოგები

ჩვენს წინ დაემხვენ ბერლინში,
მუხლებზე წამოიოქებით,

როს ზრანდენბურგის კარებში
ჩვენი ტანების ჰენებამ,
ჩალის ფერფლივით გაჰფანტა
ცრუ ფიურერთა ხსენება

და რეისსტაგზე საბჭოთა
ალამის გადმოკიდებამ—
ამცნო მსოფლიოს მშვიდობა
და ჩვენი ქვეყნის დიდება!

გადაშლი კალენდრის ფურცელს
და ვით ეღვარე მარინი,
ღიმილით შემოგანათებს
ხუთი მაისის თარიღი

ბეჭდვითი სიტყვის დღეობა,
მებრძოლი სიტყვის მჭედელი,
ხალხში რომ შეაქვს ბელადთა
სიბრძნის ზღვა დაუშრეტელი,

ეს ზეიმი ნათელი,
ამმადლებელი აზრისა,
რომელმაც სულის სიბნელე
დაამარცხა და გასრისა.

ზეიმს კვლავ მოსდევს ზეიმი,
ცხრამ მაისს ეშხით დავხედავ:
ამ დღეს შენანდა ფაშიზმსა,
რაც კი მან წაითავხედა.

სამი წლის წინათ—ცხრა მაისს
ჩაქრა ხანძარი ომისა
და კვლავ გაჩაღდა ფერხული
აღმშენებელი შრომისა.

მტრის ვერავ ხელით დარბეულს
ჩვენს ხნულს, ბაღსა თუ ჰარხანას,
აღმადგენელი ხუთწლელი
ზრდის და ამადლებს ამხანად,

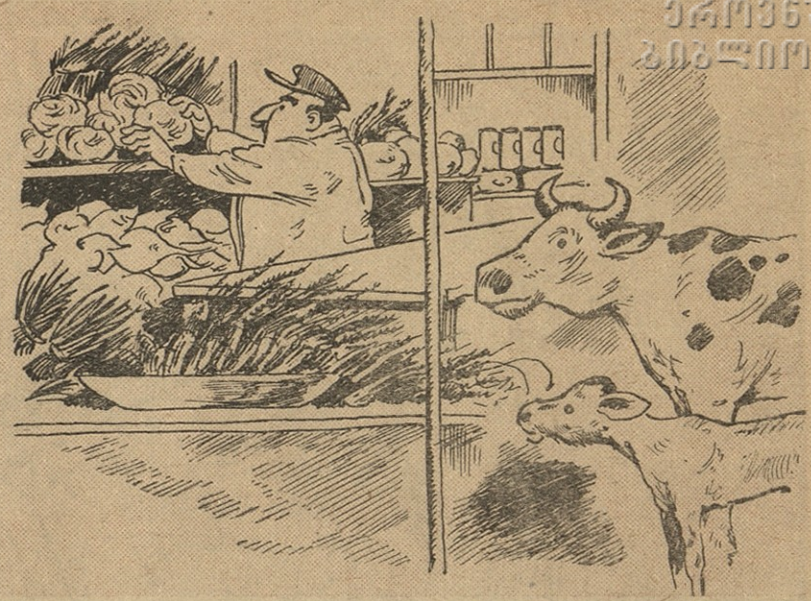
ზრდის და ამადლებს სამშობლოს
ძალს და უძლეველ დიდებას,
დევემირი—ფოლადის მთასაც
დასძლევს—თუ დაეჭიდება!

და თუ კვლავ სადმე, ბნელ ფარდის
იქით მგლის ხროვა მატულობს,
ვინც ამ ჩვენს დიად ოჯახში
შემოცოცვებას ნატრულობს,

დღესაც ვარწმუნებთ, რომ მასაც
იგვე დაემართება
და მაისს ერთი ზეიმი
ჩვენთვის კვლავ მიემატება!

დიახ, ამაზე ჩავფიქრდი,
წერა რომ ვიწყე მეცა და,
პირველ მაისის ზეიმზე
მხოლოდ ამის თქმა მეწადა!

ფარსადანი

— საკვირველია, ამხელა მალაზიაში სულ ერთნაირი საქონელია!
 — რატომ გიკვირთ, მომხმარებლებიც ერთნაირები არიან: მოდიან, ათვალეიერებენ და მიდიან...

— აუტანელი პატრონი შეგვხვდა, ჩემო დაბუა, ჩვენ ბალახს არ გვაჭმევს, სიმშილით გვკლავს და თვითონ კი თხუთმეტი ათასი მანეთის ბალახეული შეჭამა.

შეხვედრის და მხატვრული

კოლმეურნეობის ბრიგადირის ბინიდან დილაადრიან ბახუსის გავლენით დათენთილი ორი სტუმარი გამოვედით: მე და ქალაქიდან ჩამოსული მეცნიერი მუშაკი ირაკლი, მეცნიერ-მუშაკთა იმ ბრიგადის წევრი, რომელიც ამ რაიონში იყო ჩამოსული ქათმების ექსტერიერის შესასწავლად. ეზოში მასპინძელმა გამოგვაცილა და ის-ის იყო ჭიშკარი უნდა გამოგვევლო, რომ ირაკლიმ ეზოში რაღაცა შეემჩნია, შეჩერდა, სიხარულით დაჭუტა თვალები და წამოიძახა:

- უი, საყვარელო!..
- ირაკლი გაფაციცებით შეჩერებოდა უცნაური შესახედაობის ქათამს, რომელსაც ბიბილო სულ არ მოუჩანდა. ცალი ფრთა პორტფელივით ჰქონდა ჩამოკიდებული და კურტუში მთლად გაჭუტვოდა.
- რომელი ჯიშია?—ჰკითხა ირაკლიმ მასპინძელს.
- ჯანდაბისა და დოზანის,—მიუგო მასპინძელმა,—ჯიში თითქოს ჩვეულებრივია, მაგრამ დიდი მოუსვენარი რამეა. პირდაპირ აგვიკლო, მთელი ოჯახი გადაგვიყოლა!..
- საყვარელო!..— კვლავ აღტაცებით წამოიძახა ირაკლიმ და ისევ მასპინძელს მიმართა,—უნდა მომყიდო!..
- როგორ გეკადრებათ!—იუკადრისა მასპინძელმა,—თქვენი ქირის სანაცვლო იყოს, მადლობასაც გეტყვი, თუ წაიყვანთ.
- ქათამს მასპინძელ-სტუმრები ერთად გამოვენთეთ და საკმაო ოფლის დადგრის შემდეგ დავატყვევეთ. ირაკლიმ კმაყოფილებით ამოიღო ილიაში საცოდავი ფრთოსანი და ერთხელ კიდევ მიმართა მასპინძელს:
- ნუ მომერიდებით, ფულს მოგართმევთ...
- როგორ გეკადრებათ!
- არა, მე ამას კი არ დავკლავ, დაკვირვებისთვის მიწა, შემდეგ უკანვე დავიბრუნებო...

— : —

ქალაქიდან მოვლენებული ირაკლი ბრიგადირის ბინის პირდაპირ გახლდათ საზაფხულოდ დასახლებული და გამალებით იღწვოდა ფრინველთა ადგილობრივი ჯიშების დადგენაზე.

ყოველ დილას აივანზე გამოიყვანდა ხოლმე ნაჩუქარ ქათამს, გალიიდან გამოუშვებდა და ბეჯითად გააგლეჯდა რამდენიმე ბუმბულს. ქათამი კრიახობდა და ალბათ თავის ენაზე ბედს იწყევლიდა. ქათმის ხმაურზე ბრიგადირის ეზოდან დაბარებულებით მოცუნტულდებოდა ხოლმე ნაგაზი თოლია და ირაკლის სადამსჯელო საქმიანობას კმაყოფილებით შეჰყურებდა. ხანდახან, როცა წამებული ქათამი გაქცევის მიზნით დაფრთხილებას გაბედავდა, თოლია გაშმაგებით უყვფა და გულისწყრომას ღრენით ამთავრებდა.

მრავალტანჯულმა ირაკლის მსხვერპლმა მხოლოდ რამდენიმე დღეს დაისვენა. ეს მაშინ მოხდა, როცა ირაკლი ქალაქს გაემგზავრა მივლინების გასაგრძელებლად და ერთი კვირის შემდეგ უკანვე დაბრუნდა რაღაცა ხელსაწყოებით და უამრავი ქალაქით დატვირთული.

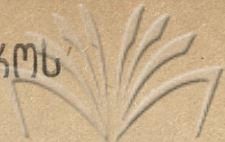
- რა ქნა თქვენმა გამოკვლევამ?—ჩამოსვლის დღესვე შევეკითხე ირაკლის.
- ბუმბულის განლაგების საკითხი უკვე გამოვარკვეე, მაგრამ ახლა ხორციანობის პრობლემაა გადასაჭრელი. ალბათ საუკეთესო ხორცის მქონეა, რადგან ერთი თვეა ჩემს ხელშია, გაძლიერებულ კვებაზე მყავს და კვერცხს სულ არა სდებს.
- გამომჩუქებელს რატომ არ ჰკითხავთ, ის ბევრ რამეში დაგეხმარება.—მივუგე მე.
- მართლს ბრძანებთ, რამდენიმე კითხვა მაქვს.—სთქვა ირაკლიმ და ქათმიანათ ბრიგადირს ვესტუმრეთ.
- ყველაზე პირველად ეზოში თოლია შემოგვხვდა და რადგან ჩვენ უკვე კარგად გვიცნობდა, საწყალ ქათამს აუტეხა ყეფა.
- ასეთი ჯიშის ქათამი სხვაცა გყავთ?—შევეკითხა ირაკლი მასპინძელს.
- მაშ ეს ქათმები რა ჯიშისა არიან?!—გაკვირვება გამოსთქვა მასპინძელმა და ეზოში მოფუსფუსე ქათმებზე მიუთითა.
- როგორ გეკადრებათ, მაგათ ბიბილოები აქვთ, ფრთებიც თავის ადგილზე უჭირავთ და კურტუმები ხომ უამრავი ბუმბულით აქვთ შემოსილი!—დაასაბუთა საკუთარი შეხედულება ირაკლიმ.
- ეგ თავისი ბრალი გახლავთ, თვითონ დაემართა ასე!—სთქვა მასპინძელმა.
- სწორეთ მაგაში გამოიხატება ჯიშის თავისებურება!
- ჯიში რა შუაშია, ჩემო კარგო,—განაგრძო მასპინძელმა,—ეგ ისეთი მოუსვენარი გახლდათ, კინაღამ მთელი ეზო გადააბრუნა. თოლიას ბუნავს შეეჩვია და არ ასვენებდა. ერთ დღეს ისე გააბრაზა საწყალი ძაღლი, გამოეკიდა და მთლიანად დაბდღვნა. ბიბილო წააგლიჯა, ფრთა მოსტეხა და მთელი ბოლო გააგლიჯა.
- უყურე შენ!—სთქვა ირაკლიმ და კითხვა განაგრძო,—კი, მაგრამ კვერცხს რატომ არა დებს?
- კვერცხი როგორ უნდა დადოს, მამალია... ხომ ვითხარით, ბიბილო და კუდი თოლიამ მოაგლიჯა.
- კი, მაგრამ რომ არა ყივის?
- ყივილის თავი სადღა ექნება, რაც თოლიამ დააკლო, თქვენ დაგისრულებით, აღარც ერთი ბუმბული აღარა აქვს!..
- ირაკლიმ თავის ჩაღუნვამდე თოლიას გადაჰხედა წყრომით, თითქოს ეუბნებოდა: „შე ოხერო, რას მერჩოდი, დისერტაციის ას ოთხმოცი გვერდი ტყუილად რატომ დამაწერინე“...

გ. ივანიშვილი

ოპერისა და დრამატული თეატრების დარეჟორები შორით შეკუთრებენ კინოთეატრების საღაროებთან გაბიზულ კულტებს.
 ხალხს ტალღა განუწყვეტლად მიედინება კინოთეატრებისაკენ და თბილისის ქუჩებში პატარა ბიჭები ორბელთან მუხამაზს მღერაინ.
 ერთი წლის წინათ „წარმოებაში ჩაშვებულნი“ „ქეთო და კოტე“ უკვე „ამოშვებულნი“ და ეკრანზე „გაშვებულნი“.

ჩამდენი რამ შეიცვალა ამ წნის განმავლობაში? ჩამდენი კაცი წავიდა და მოვიდა თბილისის კინო-ტელევიზიო ბოლოს მაინც უკვლავფერი მხიარული ქორწილით გათავდა და წასულნიც და მოსულნიც ფილმის ბედნიერმა ბოლომ გახარა.
 წინაგი თავის ხმას უერთებს „ქეთო და კოტეს“ მყურებელთა ჯვანდ სიცილს და საამოვნებო უთმობს თავის ფურცლებს ამ ფილმის შეგქმნელ კომპიტივს.

საათნახეგარი ვიჯაყვავე რკინეულით სავესე სამ-
ტონიან მანქანაში; თოვდა და წვიმდა, წვიმდა და თოვ-
და. სენაკიდან ზუგდიდის სასტუმროს მივადექ იმედინი
და... პირველ ნუგეშად გვოვე სამი რკინის საწოლი—
სამი ნაცრისფერი სახაფხული საბნით და, რვა თუ
ცხრა კვადრატული მეტრი საყინულე...

— შეშა არ გვაქვს, ჩემი პატენი!—მორცხვად ჩაი-
დუღუნა დისახლისმა,—მაგრამ ნუ იღარდებთ, აგერ
ახლოს, ბაზართან ყიდიან შეშას—სამი თუმანი უნდა
სულ...

— ფუ, დასწყველოს ეშმაკმა,—გაგიფიქრე,—
არასოდეს წამოვალ მივლინებაში, ყველგან ეს ოხერი
სამი თუმანი საჭირო სასტუმროშიც, სალაროშიც,
მატარებლის გამცილებელთან და... ჰო, მართლა,
ძირს, სასტუმროს პირველ სართულზე, საჩაივა, ჩავალ
ჩაის დავლევ, შევებები, მერე ქალაქის სადგურს
საქმეებს მოვითავებ, ქალაქის სადგურს მოვებები—
სამგზავრო ბილეთს ავიღებ და...

მაგრამ ეს აღმოჩნდა ოცნება. ის, რომ მე ასეთი
მეოცნებე ვყოფილვარ, აღმოვაჩინე სწორედ იმ საჩაი-
ში. აქ აღარც კი ახსოვდათ თუ როდის აადუღეს
უკანასკნელად სამოვარი.

ენგურქალაქის სადგურში ჩემი საქმეები მოვითა-
ვე, ზუგდიდში მოგზაურნი და ქალაქის სადგურს
მივადექი.

— დღეს ზუგდიდიდან სოხუმის მატარებელზე
არც ერთი ბილეთი არ მაქვს... სადგურ ინგირს მი-
მართეთ!—მომიჭრა მოლარემ.

ინგირი კი შეიდ კილომეტრზეა ზუგდიდიდან. სას-
ტუმროდან ჩემი ხელბარგი წამოვიღე და ინგირისაკენ
მიმავალ რკინიგზას დავადექი.

უკვე ინგირის სადგურში ვარ.
სადგურის მორიგეს შევეფთვე.

— გამარჯობათ, ამხანაგო მორიგე! თბილისს
მივემგზავრები და პლაცკარტი იქნებ მომიხერხოთ
როგორმე!

— პლაცკარტი კი არა, მეფედუნაროდნი მომთხოვე
ახლა. დღეს ვინ იცის არც ქე იქნეს „პოვეზი“.

ელდა მეცა. მორიგის წითელი ქუდი ხალხში და-
მეკარვა.

ათიოდე წუთს ბაქანზე ვიბორიალვ, ბოლოს, ვერ
მოვითმინე და გაგებდე, სამორიგეოში შევედი.

— ამხანაგო მორიგე, აქ სასტუმრო არ ყოფილა,
რა მეშველება ახლა... ხომ შეიძლება შემთხვევით
რომელიმე მატარებელმა ჩამოიაროს.

— სასტუმრო ზუგდიდშია, რომ შედამდებო ინგირ-
ზუგდიდის გოუშვებ და წადი ზუგდიდში.

თოვს და წვიმს, წვიმს და თოვს... ახლა ინგირ-
ზუგდიდი რომ აწვრია, იმ ბებრეკა ვაგონში ვზივარ
და კისერში წვიმა ჩამდის. შედამდა, არაფერი ეშველა
ამ მატარებლის ადგილიდან დაძვრას. მეზობელ კუ-
ბედან მესმის მკვირცხლი მეგრული, დრო და დრო
სიცილიც... და მივიჩნის რას არ შეეჩვევა კაცი,—ნუთუ
შეიძლება კისერში წყალი ჩაგდოდა და იცინოდე!

ბაქანზე ფანჯრიდან წითელ ქუდს მოვკარი თვალი.
მატარებელიდან შემანქანის ხმა შემომესმა:

— რეზოია, წვედიე?
რეზოია გილაც მანდილოსანს ელაპარაკება და საშუ-
რის შეუწყვეტლად პასუხობს:

— წადი, თუ გინდა!

— დაიძრა, დაიძრა! ვაშა, წავედით! ერთი-საათის
შემდეგ სასტუმრო „ოდიში“ ვიქნები... უჰ, რა ტკბი-
ლად ვიძინებ შუადღემდე.

— ხუთი წუთიც და ზუგდიდში ვიქნებით,—მეუბ-
ნება მეზობელი, მაგრამ ბიჭოს, ეს რას უნდა ნიშნავ-
დეს!—მატარებელმა სვლას უკლო, შეჩერდა ერთი
წუთით და კიბოსავით უკან-უკან იწყო სვლა.

ნახევარი საათის შემდეგ ისევ ინგირის სადგური
აილანდა საჩქმელთან. კიბეზე გადმოვდექი გაკვირვებ-
ული, ორთქლმავლის სარკმლიდან შემანქანემ გად-
მოიხედა:

— რეზოია, ბიჭო, უხელი დამრჩა, უხელი!

შემანქანეს „უხელი“ მიართვეს. კიდევ ნახევარი
საათის შემდეგ მატარებელმა ზუგდიდისკენ რომ გაუ-
ხვია, მარცხნივ, თბილისის ხაზზე ელმავალმა ჩაიქ-
როლა. შეშფოთებული მივვარდი სარკმელს. მეზო-
ბლებმა ამიხსნეს: ეს მოსკოვ-თბილისია, აწი როსტო-
ვის მატარებელიც მალე ჩამოივლისო.

ლევან გურმანიძე

(გალი)

ორი სიტყვა მაქვს სათქმელი
აქაურ სასტუმროზედა,
შიგ არ შეხვიდე, თუ გინდა
ზიფათი ავცდეს დროზედა.

იქ ისე ბნელა, ვერ ატყობ,
ხელთ რა საგანს ენები
ოთახში ხარ თუ კიბეზე,
შიშობ, ძირს ჩაიჩენები.

კარებს არა აქვს საკეტი
ფანჯრებს ჩარჩო და მინები,
არსად მინახავს ასეთი
მე „მოწყობილი“ ბინები.

ვგობებმა ჩემი პორტფელი
ნაკუწ-ნაკუწად აქციეს,
ჩექმებს ძირები მოჭამეს,
ტიტველი გამომაქციეს.

ლადო კნეღაძე

„აგაპი სასჯუაროსისა“

დუშეთის სასტუმროში
ლოგინები ჭუჭყიანია.

ამხავ ვიამბოთ ვაუებო,
დუშეთის სასტუმროსია.
ერთხელ ვათიე ღამეი,
გული წუხილმა მოიცვა.

ნახავ იმდენი ჭუჭყი აქვს
ქვეშსავებსა და ზეწარსა,
რომ დარგო ხე გაიხარებს,
ტოტებს მიწვედნს ზეცასა.

სახეს ვერ იცნობ, დილაზე
ეჭვით შეხედავ შენს თავსა.
ესე ამხავი გადამხდა
თაოდ ამხავს მღვქსავსა.

ირაკლი არაბული

უასის მიზეზით

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— ბედნიერი ხალხი ხართ, ეგ გარდამავალი დროშა
ყოველთვის თქვენს მაღაზიას დარჩება!

ჩვენი თავგადასავალი

ფოთიდან თბილისის მივემგზავრები რბილი ვაგონით. ქვეითა
საწოლზე ვსხედვართ, ვსაუბრობთ.

გული საგულეში აღარ მიჩერდება. ჩემს კუბეში იმყოფება
ლამაზი ქალიშვილი. დიდი ხანია იგი მომწონდა. რამდენიმე წლის
წინათ შემომწყურა. შემდეგ, სხვა ქალაქში გადავედი საცხოვრებ-
ლად და დავმორდით ერთმანეთს, თუმცა ჩემს გულს მისი სანდო-
მიანი სახე არ მოშორებია.

ახლა კვლავ ერთად ვართ.

— გულცივი აღამიანი ბრძანდებით,—ვეუბნები.
ილიმება.

— თქვენ კი უზომოდ ფიცხი ხართ. ერთ წუთში რომ აქებთ
აღამიანს, მეორე წუთში დამარხავთ. არ მიყვარს ფიცხი, თავშეუკა-
ვებელი აღამიანი.

— დავივიწყოთ წარსული. ვიმეორებ, ის აღარა ვარ, რაც
ვიყავი.

ვუყურებ მის ხუჭუჭ თმას. აქა-იქ ვერცხლისფერი შეპარვია.
უკვე ოცდაათი წლისა იქნება. კვიანი ქალია, გაუთხოვარია. მეც
უცოლო ვარ. დავუახლოვდები, კარგად გავიცნობ და მერე, ენახოთ...

დიდხანს ვისაუბრეთ. მეზავრებს ჩაეძინათ. ვატყობ, ქალიშვილს
ეძინება. ავდექი, კუბედან გამოველ, პაპიროსი გავაბოლევ.

კუბეში რომ შევედი, ქალიშვილს ეძინა. სიამოვნებით დავხედე
და ფრთხილად ავცოცი ჩემს საწოლზე. გადავტრიალდი, გადმოვ-
ტრიალდი, წარბები მრისხანედ ამითამაშდა, წამოვჯექი.

„ეს საწოლია თუ ორმოა?“—ცეცხლი მომიქიდა.
საწოლიდან გადმოვბტი, კონდუქტორს დავუძახე.

ფრანგულიანი ივანე
სანიტარო სანიტარია,
ცოცხის და „ჩოთქის“ მაგივრად
ხელში აქვს კალმისტარია.

სწერს და სწერს სისუფთავეზე,
რამდენი წელიწადია!
მაგრამ რა, უსუფთაობას
რას შველის გრძელი სტატია!

— რაშია საქმე, ეს რბილი ვაგონია, თუ რა ჯანდაბაა? —
აყვირდი.

- რა ვქნათ, ბატონო, ასეთი ვაგონია.
- მატარებლის უფროსს დაუძახე.
- ახლავე.

ქალიშვილს გამოეღვიძა, თვალები მოიფშვნიტა. ჩემს დაღრე-
ჯილ სახესა და გადმოკაკლულ თვლებს რომ შეხედა, ცბიერად ჩაე-
ლიმა.

— თქვენ არ გამოცვლილხართ. როგორი უბედური იქნება
თქვენი ცოლი...

ვინანე—ხმას რატომ აფუწიე-მეთქი, მაგრამ გვფან იყო.

— წარმოიდგინეთ, რომ რაღაც საშინელებაა საწოლის ნაცვ-
ლად. ეს თავხედობაა...—ხმა დაბლა ვლპარაკობ; მაგრამ ვგრძნობ
—ცხვირის ნესტოები მითრთის, ხელები მიკანკალებს, თვალებს ვაბ-
რიალებ.

„ახლა მაინც შეიკავე თავი შე ოხერო“,—გულში ვტუქსავ სა-
კუთარ თავს, მაგრამ ბოლოს ვერ ვერევი.

მეტი რა გზა მქონდა, ისევ ჩემ საწოლს დავუბრუნდი. გაბრა-
ზებულმა ფეხი ჩავკარი საწოლს. საოცარი ხმაურით გაირღვა დამ-
პალი ნაჭერი და სადღაც ჩავეშვი. ერთხანს ფიცრებს შორის გავე-
ხსირე.

ქალიშვილმა შეჰკივლა, თვალები გაახილა და წამოხტა.

- მაპატიეთ,—წამოვილულულე.
- რას შვრებით? თქვენ... ხულიგანი ხართ...

ამ დროს კუპეს კარები შემოიღო მატარებლის უფროსმა.

—თქვენ გინდათ, მგონი, ჩემთან საუბარი...—მსუქანი, შეზარ-
ხოშვებული, მხიარული თვალებით შემომჩერდა.

„ეს ქალიშვილი არ იყოს აქ, მე ვიცი, რასაც გეტყვოდი...“ —
გავფიქრე გაცოფებულმა და მიკნავებული ხმით დავიწყე:

- ასეთი უვარგისი საწოლი რბილ ვაგონში არ უნდა იყოს.
- ეს ვაგონი საერთოდ არ ვარგა. ბევრს ვჩხუბობ, მაგრამ
კარგ ვაგონს არ მაძლევენ. ვირობებმა ხომ არ შეგაწუხებს? ფეხსაც-
მელებსა და წინდებს გაუფრთხილდით, ვირობები იტაცებენ. ამის
გამო ბევრი საჩივარია ჩემთან შემოსული.

—ასეთი უვარგისი საწოლი რბილ ვაგონში არ უნდა იყოს,—
ვიმეორებ, გული საოცრად მიცემს.

—ახ, თქვენი ადგილი მეთხუთმეტე ყოფილა, ყველაზე ცუდი
ადგილი შეგხვედრიათ. მეორეთ როცა იმგზავრებთ, ერიდეთ მეთხუთ-
მეტე ადგილს,—სთქვა უფროსმა და გამშორდა.

კუპეს თვალი რომ მიმოვაველე, თავხარი დამეცა. ქალიშვილი
თავის ბარგიანად სადღაც წასულიყო.

ბედნიერი დღე გაუთენდა ახალგაზრდა დრამატურგს სარდიონ ქათამაძეს,
მისი ოთხმოქმედებიანი დრამა ერთ-ერთმა სახელმწიფოებელმა თეატრმა მიწოდ-
დასადგმელად.

ოცნებამ გაიტაცა სარდიონი. აი, დამთავრდა მეოთხე მოქმედება... მაყუ-
რებელთა ტაში გრიალებს, ითხოვენ დრამატურგს. სარდიონიც გამოჰყავთ სცე-
ნაზე, ტალღასავით მოჰქრიან ყვავილები... კვლავ გრიალებს ტაში. დრამატურგს
თვალეში სიხარულის ცრემლები უბრწყინავს.. ბედნიერია სარდიონი... რეჟი-
სორმა თვითონ მოუტანა გაზეთი. მესამე გვერდზე უხარმაზარი რეცენზიაა, სათა-
რით: „დრამატურგისა და თეატრის ბრწყინვალე გამარჯვება“...

ასე ტკბილ ოცნებებში გადაიღო დღეები.
მაგრამ... ერთ მშვენიერ დილას სარდიონმა წერილი მიიღო, რეჟისორი
იბარებდა სასწრაფოდ.

ახალი კოსტუმი ჩაიცვა, გახამებულ საყვლოზე ვარდისფერი ჰალსტუხი გაი-
კეთა, უკანასკნელი მოდის ფეტრი დაიხურა და თეატრისკენ გასწია.

სრულ 12 საათზე დაიწყო დიპლომატური მოლაპარაკება რეჟისორსა და
დრამატურგს შორის და იგი გაგრძელდა ვიდრე „ბინდი საღამოსისა არ დააბ-
ნელებდა სადგომსა რეჟისორისასა“.

ამ მოლაპარაკების სტენოგრაფია ასეთია:
რეჟისორი: ამხანაგო დრამატურგო! თქვენი პიესა აგებულა ინჟინრების
ცხოვრებაზე. არა?

დრამატურგი: დიახ.
რეჟისორი: მერე თქვენ ინჟინერი ხომ არა ხართ?

დრამატურგი: არა, მაგრამ ინჟინრებისკან კონსულტაცია მივიღე.
რეჟისორი: კონსულტაცია არ კმარა. საჭიროა მოინახოს ისეთი კაცი, რომ
მელსაც შეუძლია თანავტორობა.

დრამატურგი: (ეტყობა თანავტორობა არ ესაიშინება) კი... მაგრამ...
რეჟისორი: (მიუხვდა) არაფერია...საერთოდ თეატრსა და კინოში და კერძოდ
ჩვენს თეატრშიც თანავტორობა დიდად პატივცემული ხელობაა.

აქ წყდება სტენოგრაფია.

სარდიონის სიხარულს პირველი ჩრდილი გადაეფინა, მაგრამ გული არ გაი-
ტეხა და მაინც კმაყოფილმა გასწია შინისკენ.

ერთი კვირის შემდეგ ისევ გამოუძახეს სარდიონი.
ახლა თეატრის სალიტერატურო ნაწილის გამგემ გაიხმო ცალკე ოთახში
და „მითითებები“ მისცა, თან დააყოლა: „თუ შენ გეძინებდა ამ „რთული ოპე-
რაციის“ ჩატარება, მაშინ მე ვიკისრებო“.

ეს სიტყვები ისე იყო ნათქვამი, რომ სარდიონმა პასუხად არა უთხრა რა,
მხოლოდ თანხმობის ნიშნად თავი დაიქნია და დალილ-დაქანცული დაბრუნდა
შინ

მესამეჯერ სარდიონი ისევ რეჟისორმა დაიბარა: ხუთი საათი ისაუბრეს,
ხუთჯერ ათი საკითხი დასვეს და გადასწყვიტეს: პიესის ავტორად
ყოფილიყო სარდიონ ქათამაძე, თანავტორებად: რეჟისორი, სალიტერატურო
ნაწილის გამგე და რეჟისორის კარგი მეგობარი ინჟინერი მაღალაძე, ხოლო
რაც შეეხება პიესას—უცვლელად დარჩა ის ვარიანტი, რომელიც სარდიონ ქა-
თამაძემ წარმოადგინა.

ოცი ათასი მანეთი გამოსწერეს წინდაწინ. როგორც წესი, ხუთი ათასი მან-
ეთი მიიღო ქათამაძემ, რადგან მას უთხრეს, რომ პიესაში მისი შემოქმედების
მხოლოდ ოცდახუთი პროცენტი დარჩა, მაგრამ გული არ გაიტეხა: „განა ფუ-
ლისთვის დაწერე პიესა?“ სთქვა და თეატრიდან მაინც კმაყოფილი წავიდა.

ყველაზე ბოლოს თეატრის დირექტორმა ნახა პიესა. არ მოეწონა, რომ მისი
ავტორი ქათამაძე იყო და ხაზი გადაუსვა.

— კაცო, თავი გინდათ მომჭრათ, სხვა გაჭირდება არ მეყოფა, რომ ახლა
აფიშებზე პირველ რიგში სახელმოუხვეჭელი დრამატურგი ქათამაძე არ გამო-
მიჭიროთ!..

ადმინისტრატორი მიუხვდა დირექტორს და...
მეორე დღეს თეატრის წინ გაკრულ აფიშებში სარდიონმა მისი გვარი თა-
ნავტორთა უკანასკნელ რიგში შეამჩნია. ეწყინა, მაგრამ მხოლოდ ხელი ჩაიქნია
და გზა განაგრძო.

სალამოს შინ დაბრუნებისას, სარდიონი ერთხელ კიდევ დააკვირდა აფიშებს,
მაგრამ თავისი გვარი ვერსად ნახა.

— თეატრს შეგვირცხვენსო... უთქვამს თურმე მთავარ რეჟისორს.
სექტაკალი ჩატარდა. სცენაზე ავტორები გამოჩნდნენ, რეჟისორი, მხატვარი
და კომპოზიტორიც, მაგრამ სარდიონი არავის გახსენებია.

იმ დღიდან დრამატურგი ქათამაძე ოთახში ჩაიკეტა და დაჯდა წერად
სასამართლო არხისა, ამ არხში იგი ითხოვს, რათა ცნობილ იქნას პიესის ნამ-
დვილ ავტორად.

სარდიონმა სასამართლოში განცხადებასთან ერთად წარადგინა ხელთაწე-
რები და მოიყვანა ცოცხალი მოწმეები.

ამბობენ, ეს საქმე მართლ ერთ თეატრში არ მომხდარაო, თანავტორობის
მსხვერპლი მართლ სარდიონი როდიაო. ჩვენი კინომრეწველობის ზოგიერთ მუ-
შაკს ამ დარგში სანიმუშო დამსახურება მიუძღვის თურქე და კარგი მაგალითით
წახალისებულ თეატრსაც მათგან გადმოუღია მდიდარი გამოცდილება. სწეროს
საჩივარი სარდიონსა, სწეროს და იკითხოს, საჩივრებით რომ საქმე კეთდებო-
დეს, სცენარისტები ვერ მოახერხებდნენ საჩივრის დაწერას?!

— ვინ მიაღწია ამ მწვერვალს?
— კოლმეურნეობის მერგოლურმა, უხვი მოსავლის ოსტატმა!

სარედაქციო კოლეგია: ი. ზრიზაშვილი, კარლო კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი),

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ბელმოწ. დასაბ. 1948 წ. 4/წ. ლ. პ. ბერიას საბ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“ ლენინის, № ქ. 28 გამოც. № 37 შვებ. № 712 ტირ. 7500 უფ 02347